

ಮುಂಜಾನೆ ಸುಮಾರು ೬:೩೦ ಸಮಯ, ಸೂರ್ಯನ ಕಿರಣಗಳು ಭೋ ಸ್ಪರ್ಶ ಮಾಡಿ ಸೂರ್ಯನಿಗೆ ದಾರಿಯನ್ನು ಮಾಡಿ ಕೊಡುತ್ತಿದೆ. ಪ್ರಕೃತಿಯ ಸುಂದರ ನೋಟ ಎಲ್ಲೆಡೆ ತುಂಬಿ ಪಕ್ಷಿಗಳ ನಾದ ಕಿವಿಗೆ ಇಂಪನ್ನು ನೀಡುತ್ತಿದೆ. ಹೊರಗಿನ ಸೌಂದರ್ಯದಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ಉರುಪು ಇತೋ ಅಷ್ಟೇ ಸಂತೋಷ ಈ ಹುಡುಗನಲ್ಲಿ ಇತ್ತು. ಅರೆ ಆ ಹುಡುಗ! ಯಾರವನು? ಆ ಬಾಲಕನಿಗೆ ಅಂದು ೧೨ ವರ್ಷದ ಪ್ರಾಯ ಅತಿ ಚಿಕ್ಕ ವಯಸ್ಸಿನಲ್ಲೇ ಹಣ ಸಂಪಾದಿಸುವ ಒಂದು ಕಟ್ಟುಪಾಡು, ಕಾರಣ ಬಡತನ. ಆದರೆ ಇಂದು ಅವನಿಗೆ ಏನೋ ಸಂತೋಷ ಯಾಕೆಂದರೆ ಇದು ಅವನ ಕೆಲಸದ ಮೊದಲ ದಿನ. ಅದು ಒಂದು "ಪರಿಮಳ ಉಪಹಾರ ಗೃಹ" ಎಂಬ ಹೋಟೆಲ್, ಸುತ್ತ ಮುತ್ತಲಿನಲ್ಲಿ ಸಾಕಷ್ಟು ಹೋಟೆಲ್ ಇರಲಿಲ್ಲ ಆದ್ದರಿಂದ ಈ ಹೋಟೆಲ್ ತುಂಬ ಪ್ರಸಿದ್ಧವಾಗಿದ್ದ ಹೋಟೆಲ್. ಇಲ್ಲಿ ದಿನವೂ ತುಂಬ ಜನರು ಬರುತ್ತಿದ್ದರು ಆದ್ದರಿಂದ ಒಂದು ಲಾಭಧಾಯಕವಾದ ಉದ್ಯಮವಾಗಿತ್ತು. ಅವನು ೪೦೦೦ ಸಂಬಳಕ್ಕೆ ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡಿದ್ದ.

ಅವನಿಗೆ ಕನ್ನಡ ಬಿಟ್ಟು ಬೇರೆ ಯಾವ ಭಾಷೆಯು ಬರುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಅದೇನು ತೊಂದರೆ ಇಲ್ಲ ಯಾಕೆಂದರೆ ಇದು ಕರ್ನಾಟಕ ಇಲ್ಲಿ ಇರುವವರೆಲ್ಲ ಕನ್ನಡಿಗರೇ ಇಲ್ಲಿ ಬಳಸುವ ಭಾಷೆ ಕನ್ನಡವೇ.

ಆ ಹುಡುಗ ತುಂಬ ಶ್ರದ್ಧೆಯಿಂದ ಕೆಲಸ ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದ. ಆ ಬಾಲಕನಿಗೆ ಆ ದಿನವೂ ತುಂಬ ಸಂತೋಷದ ದಿನವಾಗಿತ್ತು. ಆ ಎಂಥಾ ಹೃದಯಂತಿಕೆ ಇರುವ ನಾಡು, ಸ್ವಚ್ಛ ಮನಸ್ಸಿನ ವಿಶಾಲ ಹೃದಯದ ಕನ್ನಡಿಗರು, ಎಷ್ಟು ಸುಂದರವಾದ ಭಾಷೆ. ತುಂಬ ಮನಸ್ಸಿನಿಂದ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದ ಗೌರವ, ತೃಪ್ತಿಯಿಂದ ಸವಿಯುತ್ತಿದ್ದ ಭೋಜನ. ಇದೆಲ್ಲದರ ಸಂತೋಷ ಅವನನ್ನು ಆವರಿಸಿಕೊಂಡಿತು.

"ಆ! ಅದೊಂಥ ಸುಂದರ ದಿನ, ಅದೊಂಥ ಸುಂದರ ಅನುಭವ. ನಮ್ಮ ನಾಡು ನಮ್ಮ ಭಾಷೆ ಎಷ್ಟು ಚೆಂದ....."

ಓ! ಯಾರೋ ಆ ಹುಡುಗನ ಮುಖದ ಮೇಲೆ ನೀರು ಎಸೆದು ಬಿಟ್ಟರು. ಧಟ್ಟ ಅಂತ ಎಚ್ಚರಿ ಗೊಂಡು ಸುತ್ತಲೂ ನೋಡುತ್ತಾನೆ ಅವನು ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದ ಅವನ ಹಳೆಯ ಸುಮಾರು ೨೦ ವರ್ಷ ಹಿಂದೆ ನಡೆದ ಘಟನೆಯ ನೆನಪು. ಅದೇ ಹೋಟೆಲ್ ನಲ್ಲಿ ಇನ್ನು ಕೆಲಸವನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಂಡೇ ಇದಾನೆ, ಅವನ ಈ ಸ್ಥಿತಿಗೆ ಕಾರಣ ಇಂದಿನ, ಈ ಬೆಂಗಳೂರಿನ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯೇ ಕಾರಣ. ಏಕೆಂದರೆ ಕನ್ನಡವೂ ಇಲ್ಲಿ ಅಪರೂಪದ ಭಾಷೆಯಾಗಿ ಬಿಟ್ಟಿದೆ, ಅದೇ ಹೋಟೆಲ್ ನಲ್ಲಿ ಅಂದು ಬರಿ ಕನ್ನಡಿಗರೇ ತುಂಬಿದ್ದರು. ಇಂದು ಇಲ್ಲಿ ಚಹಾ ಮಾಡುವವನು ಸಹ ಕನ್ನಡ ಭಾರದವನು.

ಇಂದಿಗೆ ಆ ಹೋಟೆಲ್ ಬೆಳೆದು ದೊಡ್ಡದಾಗಿದೆ, ಸುತ್ತಲೂ ಸಾಕಷ್ಟು ಹೋಟೆಲು ಜನ ಪಡೆದುಕೊಂಡಿದೆ ಆದ್ದರಿಂದ ಸ್ಪರ್ಧೆಯು ಹೆಚ್ಚಾಯಿತು. ಅಲ್ಲಿ ಬರುವವರು ಕನ್ನಡಿಗರಿಗಿಂತ ಅನ್ನರೇ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಹೋದರು, ಇವನಿಗೆ ಕನ್ನಡ ಬಿಟ್ಟರೆ ಬೇರೆ ಯಾವ ಭಾಷೆ ಬರುವುದಿಲ್ಲ ಆದ್ದರಿಂದ ಅವನ ಮನಸ್ಸು ವಿಚಲಿತಗೊಂಡು ಆತನ ಹಳೆಯ ದಿನಗಳ ಸ್ವಪ್ನದಲ್ಲಿ ತೆಲ್ಲೇನವಾಗಿದ್ದ.

ಇವನನ್ನು ಸ್ವಪ್ನದಿಂದ ಎಚ್ಚರಿಸಿದವನು ಆ ಹೋಟೆಲಿನ ಇಂದಿನ ಮಾಲೀಕ ಅಂದರೆ ಹಳೆಯ ಮಾಲೀಕನ ಮಗ. ದೊಡ್ಡವರು ತೀರಿಕೊಂಡು ಎರಡು ವರುಷವಾಯಿತು ಅವರ ಪೋಷಣೆಯೂ ಅಲ್ಲೇ ಗೋಡೆಯಮೇಲೆ ಇದೆ. ಇವನ ಮುಖಕ್ಕೆ ನೀರು ಎಸೆದ ಆತ "ಎನೋಲೇ ಬೋಲಿಮಗನೇ ಎಲ್ಲ ಕಸ್ತಮರ್ಸ್ ಬರ್ತಾ ಇದಾರೆ ಇನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ಕನಸು ಕಾಣತಾ ಇದ್ದೀಯ ಲೋಪೆರ್ ನನ್ ಮಗನೆ, ಎದೋಗಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡು. ಕೆಲಸದಿಂದ ಕಿತ್ಯಾಕ್ ಬಿಡ್ತಿನಿ ಸುಮರ್ ನನ್ ಮಗನೆ". ಗಾಬರಿಗೊಂಡ ಆತ "ತಪಾಯು ಕ್ಕಮಿಸಿ ಬಿಡಿ, ಈಗಲೇ ಹೊರಟಿ". ಗಾಬರಿಯಿಂದ ಏನೋ ಒಂದು ಸಂಕಟದ ನೋವಿನಿಂದ ಕೆಲಸದ ಕಡೆಗೆ ಹೊರಟ. ಹೋಟೆಲಿನ ಮಾಲೀಕ ಇನ್ನು ಭೈಯುತಲೇ ಇದ್ದನು.

ಆ ಹುಡುಗ ಕನ್ನಡ ಭಾಷೆಯ ಮೇಲೆ ಒಂದು ಅಘಾಧ ಪ್ರೇಮವನ್ನು ಒಂದಿದ್ದ ಆದ್ದರಿಂದ ಆ ವಾತಾವರಣ ಅವನನ್ನು ವಿಚಲಿತ ಗೊಳಿಸಿತ್ತು. ಅವನಿಗೆ ಇದ್ದ ನೋವು ಏನೆಂದರೆ ಇಲ್ಲಿ ಅನ್ನ ಭಾಷೆಯ ಆಡಳಿತವೂ ಅಥವಾ ಇಲ್ಲಿನ ಕನ್ನಡಿಗರ ದುರ್ಬಲವೋ ಎಂಬ ವಿಷಯ. ಆದರೆ ಇಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಕೆಲ ಕನ್ನಡಿಗರಿಗೆ ಇದ್ದ ಬೇರೆ ಭಾಷೆಯ ಒಂದು ಕಾರಣವಾಗಿತ್ತು. ಇದಕ್ಕೆ ಒಂದು ಉದಾಹರಣೆ ಎಂದರೆ ಒಂದು ದಿನ ನಡೆದ ಘಟನೆ, ಒಂದು ಕುಟುಂಬ ಅಂದರೆ ಇಬ್ಬರು ಗಂಡ-ಹೆಂಡತಿ ಅವಿಗೊಂಡು ಸುಮಾರು ೭ ವಯಸ್ಸಿನ ಮಗು, ಅವರಿಬ್ಬರನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ಒಳ್ಳೆ ಉದ್ಯಮದಲ್ಲಿ ಇರುವಂತೆ ಕಾಣಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವರು ಹೆಚ್ಚು ಆಂಗ್ಲದಲ್ಲೇ ಮಾತಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವನ ಕರ್ತವ್ಯದಂತೆ ಆರ್ಡರ್ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಲು ಅವರ ಟೇಬಲ್ ಅತಿರ ಹೋಗಿ ನಿಂತುಕೊಂಡ ಅವರು ಹಿಂದಿ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ತೆನೆಗೆ ಏನು ಬೇಕು ಅಂತ ಹೇಳಿದರು. ಇವನಿಗೆ ಭಾಷೆ ಅರ್ಥವಾಗದಿದ್ದರಿಂದ ತಿಂಡಿಯ ಪದಾರ್ಥಗಳನ್ನು ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಂಡು ಅವರಿಗೆ ಸರ್ವ್ ಮಾಡಿದ.

ಇವನು, ಅವನನ್ನು ಉತ್ತರ ಭಾರತದವನು ಎಂದುಕೊಂಡನು. ಈಗ ಅವರ ತಿಂಡಿ ತಿನ್ನುವ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಅವನಿಗೆ ಒಂದು ಕರೆ (ಫೋನ್) ಬರುತ್ತದೆ, ಅವನ ತಾಯಿಯಿಂದ.

"ಹೇಳಿವು?, ಆ ಇಲ್ಲೇ ಹೋಟೆಲೆ ಬಂದಿದ್ದಿ, ತಿಂಡಿ ತಿನ್ನೋಕೆ, ಹಾಂ ನಾವು ಮೂರು ಜನ ಬಂದಿದೀವಿ "

ಆ ಮಾತನ್ನು ಕೇಳಿದ ಇವನಿಗೆ ಆಶ್ಚರ್ಯವಾಯಿತು.

"ಹರೇ ಇವರು ಕನ್ನಡದವರೇ"

ಅವನು ತಿಂಡಿ ತಿಂದು ಕೈ ತೊಳೆಯಲು ಹೋದಾಗ ಇವನು ಹೋಗಿ ಕೇಳುತ್ತಾನೆ .

"ಸರ್ ನೀವು ಕನ್ನಡದವರೇ"

"ಹೌದು"

"ಮತ್ತೆ ನನ್ ಹತ್ತ ಯಾಕೆ ನೀವು ಹಿಂದಿಯಲ್ಲಿ ಮಾತಾಡಿದಿರಿ"

"ಅವೆಲ್ಲ ನಿಮಗಾಗಿ, ನಾನು ಯಾವ ಭಾಷೆಲ್ಲಾ ಮಾತಾಡ್ತಿನಿ "

"ಆಗಲ್ಲ ಸರ್ ನನಗೆ ಕನ್ನಡ ಬಿಟ್ಟು ಬೇರೆ ಯಾವ ಭಾಷೆಯೂ ಬರಲ್ಲ ಅದಕ್ಕೆ ಕೇಳಿ "

ಅವನು ಸಮಾಧಾನದಿಂದ "ಹೊ ಹೌದ. ಇಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲ ಹೋಟೆಲ್ಲೂ ಹಿಂದಿಯವರೇ ಜಾಸ್ತಿ ಇರುತ್ತಾರೆ ಅಲ್ಲ ಅದಕ್ಕೆ ನಾನು ಹಿಂದಿಲೇ ಕೇಳಿ ಅಯ್ ಯಮ್ ಸಾರೀ"

ಇವನು ಅವರ ಮತಿಗೆ ವಿಷಾದ ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸುತ್ತಾ "ಹೊ, ತಪ್ಪು ನಿಮ್ಮದಲ್ಲ ಅನ್ಯ ಭಾಷೆಯವು ನಮ್ ಕರ್ನಾಟಕದ ತುಂಬ ಪರಕೀಯರ ಥರ ಇಲ್ಲಿ ನೆಲಸಿರೋದು ತಪ್ಪು"

ಅವನು ಆ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಅರ್ಥಮಾಡುತ್ತ ಮುಂದುವರಿದು ..

"ಬೇರೆ ಕಡೆಯಿಂದ ಬಂದು ನಮಗೆ ಅವರ ಭಾಷೆ ಕಲಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ ನಮ್ಮ ಭಾಷೆ ನಮ್ಮ ಕೈಲೇ ಸಾಯಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ"
 ಅವನು ಕೈ ತೊಳೆದು ಇವನಿಗೆ "ನೀನು ಇಲ್ಲಿ ಅವರಭಾಷೆ ಕಲಿಬೇಕು ಇಲ್ಲ ಅಂದ್ರೆ ನಿನ್ ಕೆಲಸ ಕಳ್ಳೋಳೋ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಬಂದ್ರು ಬರುತ್ತೆ"
 ಇವನ ಅವನ ಮಾತಿಗೆ ಆಶ್ಚರ್ಯಗೊಂಡು ವಿಚಲಿತನದ, ಇವನು ಇಲ್ಲಿಯವರೆ ಆ ರೀತಿ ಯೋಚನೆ ಕೂಡ ಮಾಡಿರಲಿಲ್ಲ
 "ಹರೇ ನಮ್ಮ ಊರಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಭಾಷೆ ಮಾತನಾಡಿದರೆ ನನ್ ಕೆಲಸ ಕಳ್ಳೋತಿನ, ಭಿ ಭಿ ಕಂಡಿತಾ ಇಲ್ಲ ಇವನ್ಯಾರೋ ತನ್ನ ಭಾಷೆ
 ಮೇಲೆ ಅಭಿಮಾನ ಇಲ್ಲದ ಮೂರ್ಖನಿರಬೇಕು " ಎಂದು ಗೊಣಗುತ್ತ ತನ್ನ ಕೆಲಸದಡೆಗೆ ಮರಳಿದನು.
 ಸುಮಾರು ತಿಂಗಳುಗಳ ನಂತರ ಆ ವ್ಯಕ್ತಿ ಹೇಳಿದ ಭವಿಷ್ಯವಾಣಿ ನಿಜವಾಗೋ ಸಂಧರ್ಭ ಬಂದಿತು.

ಒಂದು ದಿನ ಒಂದು ಘಟನೆ ನಡೆಯಿತು, ಆ ಘಟನೆಯಿಂದ ಅವನ ಜೀವನದ ದಾರಿಯು ದಿಕ್ಕನೇ ಬದಲಿಸಿತು. ಆ ದಿನ ಅವನಿಗೆ ನಮ್ಮ ಕನ್ನಡಿಗರ ನಿಜ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಹಾಗು ಮುಂದೆ ನಡೆಯುವ ಕನ್ನಡದ ಕಗ್ಗೊಲೆ, ನಮ್ಮ ಭಾಷೆಯ ಉಳಿವಿಕೆಯ ಅಗತ್ಯತೆ ಎಲ್ಲವು ಅವನಿಗೆ ಅರ್ಥವಾಯಿತು.
 ಅಂದು ಬೆಳಗ್ಗೆ ಸುಮಾರು ೧೧ ರ ಸಮಯ. ಈತ ಎಂದಿನಂತೆ ತನ್ನ ಕೆಲಸವನ್ನು ನಿಷ್ಕೆಯಿಂದ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ. ಆಗ ಅಲ್ಲಿ ಬಹುಶ್ಚ ಎಲ್ಲ ಟೀಬಲ್ಲಳು ಜನರಿಂದ ಕೂಡಿದ್ದವು, ಅಲ್ಲಿ ಆ ಕ್ಷಣ ಭಾರಿ ಜನರೇ ಸೇರಿದ್ದರು.....

***** (unfinished)

ಆ ಘಟನೆಯಿಂದ ಬೇಸತ್ತು ಮಾಲೀಕ ಭಾರಿ ಕೋಪಗೊಂಡ, ಇವನ ಮೇಲೆ ಮೊದಲಿಂದಲೇ ಅಸಡ್ಡೆ ತೋರುತ್ತಿದ್ದ ಅವನು, ಇವನನ್ನು ಕರೆದು.

"ನೋಡಪ್ಪ ನೀನು ನಮ್ಮ ತಂದೆಯವರ ಕಾಲದಿಂದಲೂ ಇಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಇದ್ದೀಯೆ ಅಂತ ನಾನು ನಿನ್ನನ್ನು ಇಷ್ಟು ದಿನ ಸಹಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದೆ. ಆದರೆ ಆ ಸಹನೆಯ ಪರೀಕ್ಷೆ ಇಂದು ಬಂದಿದೆ"

"ಯಜಮಾನರೇ! ನಾನು ಬೇಕು ಅಂತ ಈ ತಪ್ಪನ್ನು ಮಾಡಲಿಲ್ಲ ಆದರೆ, ನನಗೆ ಕನ್ನಡವನ್ನು ಬಿಟ್ಟರೆ ಬೇರೆ ಯಾವ ಭಾಷೆ ಬರುವುದಿಲ್ಲ, ನಾನು ಏನು ಮಾಡಲಿ"

"ಏ! ನೀನು ಇಲ್ಲಿ ಸುಮಾರು ೨೦ ವರ್ಷದಿಂದ ಕೆಲಸ ಮಾಡ್ತಾ ಇದ್ದೀಯೆ, ಬೇರೆ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಕಲಿಯಲು ನಿನಗೇನಾಗಿತ್ತು"

"ನಮ್ಮ ಕರ್ನಾಟಕದಲ್ಲಿ ಇದ್ದು ನಾನು ಬೇರೆ ಭಾಷೆ ಏಕೆ ಕಲಿಯಲಿ, ಬೇರೆರಾಜ್ಯದಿಂದ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದವರು ಇಲ್ಲಿನ ಭಾಷೆ ಕಲಿಯಬೇಕು ಅಲ್ಲವೇ"

"ಹೇ? ಮೂರ್ಖ ಇಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡ ಸತ್ತು ಸುಮಾರುವರ್ಷ ಆಯಿತು. ನೀನಿನ್ನೂ ಇಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡ ಕನ್ನಡ ಅಂತ ಕೂತ್ಸಿದ್ದೆ ಹೊಟ್ಟೆಗೆ ಮಣ್ಣು ತಿನ್ನ ಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ"

"ಅಂದರೆ ಕನ್ನಡ ..... (ಬೇಸರದಿಂದ)".

"ಅಯ್ಯೋ ಬೇರ್ವರ್ಷ ನನ್ ಮಗನೆ ಮತ್ ಅದೇ ಪ್ರಶ್ನೆ ಕೇಳಿಯೆ!. ಆಯ್ತು, ಒಂದು ಕೆಲಸ ಮಾಡು ಇಲ್ಲಿ ಸಾಕಷ್ಟು ಜನ ಇದ್ದಾರೆ, ಆಗೇ ತಿರುಗಿ ಎಲ್ಲರನು ನೋಡು ಇಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ಜನ ನಿನ್ನ ಭಾಷೆ ಮಾತಾಡತಾ ಇದಾರೆ. ನೀನೊಬ್ಬ ದೊಡ್ಡ ಮೂರ್ಖ ನಾನು ಆಗ್ಲೇ ಹೇಳಲಿಲ್ಲವೇ ಇಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡ ಸತ್ತು ಹೊಯ್ತು ಅಂತ"

"ನೀವೇ ನಿನ್ನ ಭಾಷೆ ಅಂತ ಹೇಳಿದ ಮೇಲೆ ಇನ್ನೆಲ್ಲಿ ಉಳಿಯುತ್ತದೆ"

"ಅಂತೆ ಕಂಥೆ ಎಲ್ಲ ಮುಗಿತು ನೀನಿನ್ನೂ ಇಲ್ಲಿ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಬರಬೇಡ. ಆದಷ್ಟು ಬೇಗ ಅಂದರೆ ಇಂದೇ ಇಲ್ಲಿ ಹೊರಡು, ನೀನ್ ಇಲ್ಲಿ ಸುಮಾರು ವರ್ಷದಿಂದ ಕೆಲಸ ಮಾಡ್ತಾ ಇರೋದರಿಂದ, ನಮ್ಮ ತಂದೆ ನಿಂಗೆ ಅಂತ ಈ ೫೦೦೦೦ ಸಾವಿರ ಕೊಡಲು ಹೇಳಿದ್ದರು. ಹಾಗು ಈ ತಿಂಗಳ ಸಂಬಳವನ್ನು ಸಹ ನಾನು ಕೊಡುತ್ತೇನೆ, ಎಲ್ಲವನ್ನು ತಗೊಂಡು ಇವತ್ತೇ ಹೊರಡು".

ಆ ೫೦೦೦೦ ಸಾವಿರದಲ್ಲಿ ಅವನು ಇಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ದಿನ ಬದುಕುಬಲ್ಲ. ಅವನ ಹಣೆ ಬರಹ ಏನೆಂದರೆ ಅವನನ್ನು ಕನ್ನಡಮಾತೆ ಸಾಕಲಾಗಲಿಲ್ಲ. ಆ ಹಣವನ್ನು ಕೈಯಲ್ಲಿ ಇಡೆದು ಅವನ ಮೊದಲ ಯಜಮಾನರ ಪೋಟೋವನ್ನು ನೋಡಿದ ಕಣ್ಣೀರು ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಅಲ್ಲಿಂದ ಹೊರಟ. ವಿಧಿಯು ಆಟ ಹೇಗಿದೆ ಎಂದರೆ ಅವನು ತನ್ನ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಪ್ರೀತಿಸಿದಕ್ಕೆ ಅವನಿಗೆ ಸಿಕ್ಕ ಉಡುಗೊರೆ ನಿರುದ್ಯೋಗ. ಬೆಂಗಳೂರಿನಲ್ಲಿ ನಿರುದ್ಯೋಗದಲ್ಲಿ ಬದುಕುವುದು ಎಂದರೆ ನೇಣಿನ ಹಗಕ್ಕೆ ಕೊರಳು ಕೊಟ್ಟಂಥಯೇ ಸರಿ. ಇಲ್ಲಿ ಖಾಲಿ ಜೀವಿನಲ್ಲಿ ಬದುಕಿದರೆ ಇಲ್ಲಿನ ಜನ ನಿನಗೆ ಒಂದು ನಾಯಿಗೆ ಕೊಡುವ ಬೆಲೆಯನ್ನು ಸಹ ಕೊಡುವುದಿಲ್ಲ. ಅವನು ನಿರುದ್ಯೋಗದ ಜೀವನದ ಕಷ್ಟವನ್ನು ಎಲ್ಲಾ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಅನುಭವಿಸುತ್ತಾನೆ.
 ಅವನು ಸತ್ತ ಮೂರು ತಿಂಗಳು ಕೆಲಸ ಹುಡುಕಲು ನಿರಂತರ ಪ್ರಯತ್ನ ಪಟ್ಟನು. ಅವನಿಗೆ ಎಲ್ಲ ಕಡೆ ಉತ್ತರಬರುತ್ತಿದ್ದದ್ದು ಒಂದೇ ಇಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡಬೇಕೆಂದರೆ ಕನ್ನಡ ಭಾಷೆಯೊಂದು ಸಾಲದು, ಇಲ್ಲಿ ಕೇವಲ ೫೦೦೦ ಕೈ ಬೇರೆಕಡೆವರು ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಬರುತ್ತಾರೆ ಹಾಗು ಅವರಿಗೆ ಕನ್ನಡದ ಅವಶ್ಯಕತೆ ಕಂಡಿತಾ ಇಲ್ಲ ಏಕೆಂದರೆ ಇಲ್ಲಿಯವರು ಅವರ ಜೊತೆ ಅವರ ಭಾಷೆಯಲ್ಲೇ ಮಾತನಾಡುತ್ತಾರೆ.

(climax unfinished.....)

ಹರೀಶ್ ಕಾಡಸೂರು

(harish kadsuru)